

Λαρίσης Ιερώνυμος: «Μίλησε ο Θεός για τον Όσιο Βησσαρίωνα με την θεοσημία της αφθαρσίας»

/ [Ιερές Μονές](#)



Λαμπρό Πολυαρχιερατικό Συλλείτουργο τελέσθηκε σήμερα στο Καθολικό της χιονισμένης Ιεράς Μονής Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αγάθωνος, επί τη μνήμη του Οσίου Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου.

Στον Πανηγυρικό Όρθρο και στο Πολυαρχιερατικό Συλλείτουργο προηξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος, ο οποίος και προ ημερών εκόμισε ευγενώς την Θαυματουργό και Ιστορική Ιερά Εικόνα του Αγίου Αχιλλίου, Αρχιεπισκόπου Λαρίσης, κατόπιν αιτήματος του οικείου Ποιμενάρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών και η οποία για πρώτη φορά στην σύγχρονη ιστορία εξήλθε από το Ιερό Προσκυνητάρι της, για να τεθεί προς ευλογία και προσκύνηση σε μία άλλη περιοχή.

Στο Πολυαρχιερατικό Συλλείτουργο με τον Άγιο Λαρίσης κ. Ιερώνυμο συλλείτουργησαν, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κορίνθου, Συκεώνος, Ζεμενού, Ταρσού και Πολυφέγγους κ. Παύλος και ο οικείος Ποιμενάρχης, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ εκτός από τους θεσμικούς εκπροσώπους φορέων του τόπου και τους πιστούς, εκκλησιάστηκε σύσσωμη η μαθητική και εκπαιδευτική κοινότητα του Προτύπου Εκκλησιαστικού Γυμνασίου και Λυκείου Λαμίας, η οποία και σήμερα έχει την τιμήτική της, καθότι φέρει το όνομα του «Οσίου Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου».

Τα Ιερά Αναλόγια διηκόνισαν χοροί μαθητών και πτυχιούχων του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον Διευθυντή Δρ. κ. Ανδρέα Ιωακείμ προεξάρχοντα στον δεξιό χορό και τον Καθηγητή και Πρωτοψάλτη κ. Σεραφείμ - Παναγιώτη Κυρίτση στον αριστερό χορό.

Στο εμπνευσμένο κήρυγμά του ο προεξάρχων Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ιερώνυμος, μεταξύ άλλων, ανέφερε:

«Όταν γινόταν η Ακολουθία του Αγίου Βησσαρίωνος σκέφτηκαν πολύ για να πάρουν τα αναγνώσματα, το Αποστολικό και το Ευαγγελικό που έπρεπε να μπου για να ταιριάζουν με τους ύμνους και βέβαια έβαλαν Αποστολικό και Ευαγγελικό ανάγνωσμα, τα οποία μιλάνε περί αρετής, γιατί ο Άγιος είχε προφανή αρετή συνάμα όμως είχε μια τέτοια βιοτή που για τους περισσότερους είναι κρυφή, δεν τον ήξεραν, δεν τον γνώριζαν. Γνώριζαν το όνομα του, κατέφευγαν στο πετραχήλι του, αλλά από κει και μετά ο Άγιος ήξερε και να κρύβεται γι' αυτό και πολλά σημαντικά σημεία του βίου του είναι κρυφά. Τα πνευματικά του παλαίσματα, οι προσευχές του, τα αγωνίσματα του, πολλά από αυτά, τα οποία εβίωσε και τα οποία σε άλλους Αγίους μας τα διασώσουν οι μαθητές τους.

Ο Άγιος έζησε για πολύ καιρό μόνος στην περιοχή της Θεσσαλίας στην Καρδίτσα, ήρθε εδώ και εγκαταβίωσε κι έζησε με Πατέρες εκλεκτούς και Αγίους, στη συνέχεια όμως είχε τις γνωστές ιεραποστολικές αποδημίες του στην περιοχή της Λοκρίδος, στην περιοχή της γενικότερης Φθιώτιδος και στη Θεσσαλία μέχρι και Βοιωτία, όπου ανάλωνε ώρες στην εξομολόγηση, στο να ακούει τα προβλήματα των ανθρώπων και να θεραπεύει ανάγκες και με τον τρόπο αυτό μπόρεσε ουσιαστικά να μας αποκρυσταλλώσει, ήταν μπροστά στα μάτια μας και δεν τον βλέπαμε, τον έβλεπαν εκείνοι μόνο που ήξεραν να αποζητούν πνευματικούς στόχους αγίους

ανώτερους και ιερούς.

Και δείτε κάτι! Στη ζωή του ο Άγιος πέρασε δύσκολα. Στη ζωή του ο Άγιος δοκιμάστηκε και εθλίβη πολλές φορές γι' αυτό και ήξερε να προστρέχει στη θλίψη και τη δοκιμασία του άλλου. Όσες φορές ήρθα εδώ στο Μοναστήρι με την ευχή του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου σας σε κάθε περίπτωση θα με πλησίαζε ένας, δύο, πέντε και θα μου έλεγαν: είμαι από αυτούς που σπούδασε ο Άγιος Βησσαρίων, είμαι από αυτούς που βοήθησε την οικογένειά μου. Έρχονται άνθρωποι και ομολογούν πράγματα, τα οποία δεν ξέρουμε και οι Πατέρες της Μονής αγνοούσαν. Ξέρουμε ότι είναι ελεήμων, αλλά τι έδωσε σε ποιο και πότε δεν το ξέρουμε. Ήξερε ο Άγιος να κρύβεται και από αυτόν τον τρόπο με τον οποίο κρυβόταν, από αυτή τη θαυμαστή βιοτή έβγαλε ο Θεός κάτι σπουδαίο, ανέδειξε κάτι θαυμαστό για να τιμάται η Μονή και να συνεχίζεται η Αγιοτόκος παράδοση της Ιεράς Μητροπόλεως ταύτης.

Ο Άγιος μια ζωή αγωνιζόταν να κρύβεται και ο Θεός τον φανέρωσε, τον φανέρωσε δε με τρόπο θαυμαστό. Σήμερα δε είναι ημέρα χαράς, είναι ημέρα θα λέγαμε Πανηγύρεως μεγάλης και λαμπράς για τη Μονή ταύτη, τέτοιας Πανηγύρεως που και η φύση έχει ντυθεί τα λευκά της για να συμβολίσει το λευκό και καθαρό της ψυχής του Οσίου Πατρός ημών Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου, όμως εγώ σήμερα θα ήθελα να θυμίσω κάτι εξαιτίας και του στίχου του Ευαγγελίου που ακούσαμε στο πρωινό Ευαγγέλιο όπου εκεί ο Χριστός μας μας είπε «μακάριοι οί κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε».

Θέλω να θυμίσω ότι ο Άγιος ναι, προσέτρεχε στην κάθε θλίψη, στην κάθε βοήθεια, στην κάθε ανάγκη γιατί και ο ίδιος είχε περάσει μέσα από αυτό το καμίνι του πειρασμού και η φανέρωση του ακόμα ήτανε ένα αδιάσειστο στοιχείο. Όταν τον έθαβαν, κατά τη στιγμή της κοιμήσεώς του, δεν μπορούσαν να σκάψουν τάφο έξω και γι' αυτό έπρεπε να χτίσουν σαρκοφάγο και να τον βάλουν μέσα στον υπόγειο χώρο, στα υπόγεια εδώ της Μονής την οποία σαρκοφάγο έπρεπε μετά να αποτοιχίσουν για να μπορέσουν να κάνουν τις επισκευές των κτηρίων που είχαν πάθει καθίζηση και έτσι βγήκε ο Άγιος, δεν το είχε μελετήσει η Μονή δεν είχαν κάνει, όπως θρασύτατα τότε κάποιοι είπαν ότι «κάποιο κόλπο έκαναν οι Πατέρες».

Ήταν φανέρωση Θεού και όταν βγήκε το Άφθαρτο Λείψανο θέλω να θυμίσω ότι ενώ η Φθιώτιδα πανηγύριζε κάποιοι από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης των Αθηνών έχυναν χολή και όξος, ήταν και η περίοδος τότε δύσκολη του λεγόμενου εκκλησιαστικού προβλήματος με τα επανειλημμένα σκάνδαλα κληρικών και ενώ ο Άγιος Θεός για να παρηγορήσει την Εκκλησία του και να δείξει ότι υπάρχουν Άγιοι Ιερείς έβγαλε το Άφθαρτο Σκήνωμα του Αγίου Βησσαρίωνος. Ο κόσμος αντί να λάβει αυτό το μήνυμα της αγιότητας, της αγιότητας που δεν κρύβεται, της αγιότητας που δεν θα θάπτεται, της αγιότητας που βγαίνει και μιλά ευκολότερα

και από το καλύτερο κήρυγμα όταν ο Άγιος Θεός το επιλέξει και το θελήσει, ο κόσμος προσπάθησε να δώσει άλλα μηνύματα και να αλλοιώσει.

Και τα λέγω αυτά διότι ο μεν Άγιος στην αγήρω μακαριότητα δεν έπαθε τίποτε από τα δηλητήρια του κόσμου. Την περίοδο εκείνη όμως δύο άνθρωποι δοκιμάστηκαν πολύ και πικράθηκαν και στενοχωρέθηκαν και κατέστησαν στόχοι. Ο μακαριστός Μητροπολίτης Φθιώτιδος κυρός Νικόλαος και ο μακαριστός Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής ταύτης Αρχιμ. π. Δαμασκηνός Ζαχαράκης. Αυτοί οι δύο τότε βάστασαν με πολύ μεγάλη συνέπεια και ταπείνωση το βάρος των σχολίων και ενώ όλοι τους πρότειναν διάφορα, θεώρησαν καλό να αφήσουν τον Θεό να μιλήσει, δεν βγήκαν στα κανάλια να απαντήσουν, τι έκαναν; Πολύ απλά έβαλαν ένα μικρό καναπεδάκι εδώ στο Παρεκκλήσιο της Παναγίας έβαλαν στο καναπεδάκι αυτό το Λείψανο όπως το βλέπετε τώρα μέσα στη Λάρνακα και από πάνω το σκέπασαν με κρύσταλλο, δεν ήταν αεροστεγές το κρύσταλλο, δεν ήταν ειδικές συνθήκες για να συντηρηθεί το Λείψανο, ήταν στον αέρα.

Στον αέρα τελείως. Δεν ήτανε αεροστεγές και είπαν θα μιλήσει ο Θεός. Μία εικοσαετία έμεινε έτσι περίπου το Λείψανο μέχρι να έρθει η ώρα να φτιαχτεί η Λάρνακα με μέριμνα του Ποιμενάρχου σας, που δείχνει όλη του την αγάπη στον Άγιο διοργανώνοντας αυτές τις Πανηγύρεις και όλα αυτά τα οποία έγιναν με την Αγιοκατάταξη και την τιμή προς τον Άγιο αλλά και την μέριμνα του π. Γερμανού του νυν Καθηγουμένου, ο οποίος συνεχίζει τη σειρά και την τάξη των Πατέρων. Οι άνθρωποι που πικράθηκαν πολύ τότε και βάστασαν τον Σταυρό του Κυρίου για να προστατεύσουν το όνομα του Αγίου Βησσαρίωνος δεν ζουν σήμερα για να χαρούν, δεν πρόλαβαν την αγιοκατάταξη ούτε ο π. Δαμασκηνός ούτε ο μακαριστός Νικόλαος, άλλοι ήρθαν στον τόπο τους, οι οποίοι όμως ξέρουν να συνεχίζουν. Ίσως ο Θεός προτίμησε τη χαρά της Αγιοκατατάξεως να την ζήσουν στον ουρανό για να έχουν απτή και πιστοποιημένη όλην αυτή τη μαρτυρία την οποία αυτοί επί γης εβάστασαν.

Όμως ακριβώς επειδή στην Εκκλησία τίποτα δεν ξεκινάει από μας και τίποτα δεν είναι για όλους εμάς, αλλά είμαστε μία αλυσίδα που διαδεχόμαστε ο ένας τον άλλον. Η Μονή αυτή δεν γεννήθηκε χθες, ούτε γεννήθηκε με τον Άγιο Βησσαρίωνα. Ήρθε ο Όσιος Αγάθων ο Αγαθωνίτης εδώ και έστησε το μοναστήρι και μέσα εδώ εγκαταβίωσαν Πατέρες και δημιούργησαν μια λαμπρά πραγματική ιστορία που εβάστασε στις πλάτες της όλη τη Φθιώτιδα».

Κατακλείοντας τον λόγο του ο κ. Ιερώνυμος τόνισε:

«Μας εμπιστεύεται ο Θεός, δεν ξέρω τι βλέπει σε εμάς και γιατί, μας εμπιστεύεται ένα κομμάτι του αμπελώνα, άλλον από τη θέση του Επισκόπου, άλλον από τη θέση του Ηγουμένου, άλλον από τη θέση του Εφημερίου μιας Ενορίας και μας εμπιστεύεται ψυχές και μας λέει σε αυτές τις ψυχές θα εργαστείς κι αν αυτές οι

ψυχές σε πικράνουν θα θυμηθείς ότι είσαι πατέρας και όπως ο πατέρας ούτε αποστρέφεται, ούτε μισεί τα παιδιά όταν δεν είναι καλά, ιδίως όταν είναι προβληματικά, στέκεται από πάνω τους και τα σκεπάζει και προσπαθεί με περισσότερη αγάπη να τα διορθώσει έτσι θα σταθεί ο καθένας και αυτό ήταν το παράδειγμα που είδαμε εύγλωττο στο βίο του Αγίου Βησσαρίωνος.

Στεκόταν με περισσότερο σεβασμό και προσπάθεια ιδίως πάνω από αυτούς οι οποίοι τον πίκραιναν και νομίζω ότι δεν πρέπει να υπάρχει άνθρωπος που να τον άκουσε ποτέ να παραπονείται, ιδίως οι παλαιότεροι Πατέρες εδώ που τον έζησαν, δεν νομίζω ότι τον θυμούνται να είναι ποτέ πικρό λόγο για κανέναν. Εξομολογούσε χιλιάδες ανθρώπους, όλοι όσοι εξομολογούνται δεν σημαίνει ότι και συμμορφώνονται προς τα όσα ο πνευματικός τους τους λέει, πικραινόταν από ανθρώπους και από αυτούς που ερχόντουσαν με καλή διάθεση να εξομολογηθούν και στη συνέχεια δεν μπορούσαν να κάνουν αυτό το οποίο τους έλεγε, πικράθηκε από συμπεριφορές ανθρώπων σε όλη τη διάρκεια της ζωής του και στην κατοχή και στον εμφύλιο και όμως εβάστασε το μαρτύριο της συνειδήσεως.

Ούτε κατηγόρησε, ούτε πολέμησε, ούτε εστράφη εχθρικά, προσευχήθηκε, έκανε τον πόνο του πνευματική προσπάθεια και στήριξε ανθρώπους και βοήθησε κι αν εμείς σήμερα είμαστε εδώ και χαιρόμαστε πρέπει να θυμόμαστε ότι χαιρόμαστε και πανηγυρίζουμε από την πλούσια πνευματική καρποφορία ενός ανθρώπου πάμφτωχου που δεν είχε τίποτα κι όμως είχε τον κόσμο όλο. Είχε τα πάντα.

Ο Άγιος Βησσαρίων είναι το σπουδαιότερο μάθημα για να κατανοήσουμε πως ενώ μπορεί να μην έχουμε τίποτα, μόνο τα ρούχα που φοράμε, μπορούμε να έχουμε τον κόσμο όλον.

Και τώρα όλος αυτός ο κόσμος τον οποίον ο Βησσαρίων κατέκτησε με την προσευχή του, με την ελεημοσύνη του, με την αρετή του έρχεται και στρέφει τα μάτια προς την Ιερά Μονή Αγάθωνος αναζητώντας το Άφθαρτο Λείψανο του για να τον προσκυνήσει και να καταθέσει την ευγνωμοσύνη του, να καταθέσει το γεγονός ότι νικήθηκε ο κόσμος όλος από αυτόν τον ταπεινό καλόγερο τον ιερομόναχο τον απλούν, που πολλές φορές δεν μίλαγε καλά καλά, για να μην προξενηθούν παρεξηγήσεις και να μην πικράνει κόσμο γι' αυτό σήμερα είναι εδώ στη Λάρνακα του τετιμημένος με κόσμο πολύ να ανεβαίνει, να αψηφά τις καιρικές συνθήκες, να αψηφά το δύσκολο του χειμώνας, να αψηφά το δρόμο ο οποίος μπορεί σε ορισμένα σημεία να μην είναι όπως θα θέλαμε αλλά σε κάθε περίπτωση έρχονται εδώ για να αναγνωρίσουν το μεγαλείο αυτού του ανθρώπου που μπόρεσε μέσα από τον τρόπο της ζωής του να κηρύξει Χριστό με τον πιο εύγλωττο τρόπο για να μας θυμίσει πως συνεχίζεται και στο 20ο αιώνα η παράδοση της αγιότητας της Εκκλησίας.

Αν σας ρωτούν ιδίως εσάς τα νέα παιδιά του Εκκλησιαστικού Λυκείου Λαμίας που χαιρόμαι που σας βλέπω εδώ, αν σας ρωτούν γιατί η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι η

αληθινή η Μία Αγία του Χριστού Εκκλησία Καθολική και Αποστολική θα λέτε: γιατί είναι η Εκκλησία που μπορεί και βγάζει Αγίους. Όντως Αγίους. Δεν «βγάζουν» άλλες Εκκλησίες Αγίους. Η δική μας μόνο βγάζει κι αν κάποιος προσπαθούν να ονομάζουν Αγίους κάποιους ανθρώπους που είχανε ίσως καλή συμπεριφορά, ήταν ευγενείς ή κάναν κάποια καλοσύνη στον κόσμο αυτό δεν είναι αγιότητα, αγιότητα είναι ό,τι μαρτυρεί ο Θεός ως Άγιο και ο Όσιος Βησσαρίων μαρτυρήθηκε υπό Θεού ως Άγιος με την θεοσημία της αφθαρσίας.

Μίλησε ο Θεός για τον Όσιο Βησσαρίωνα. Δεν μιλούσε ο Άγιος στη ζωή του, κρατούσε κλειστό στόμα γι' αυτό και μίλησε ο Θεός με αυτό το θαυμαστό τρόπο και τον ανέδειξε σημείο αναφοράς σε αυτή τη Μονή».

Τους Αγίους Αρχιερείς προσεφώνησαν και ευχαρίστησαν εγκαρδίως τόσο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών όσο και ο Άγιος Καθηγούμενος της Μονής, Αρχιμ. π. Γερμανός Γιαντσίδης.

Οι λατρευτικές εκδηλώσεις θα ολοκληρωθούν σε λίγη ώρα, όπου θα τελεσθεί ο Μεθεόρτιος Αρχιερατικός Εσπερινός χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών και εν συνεχεία θα ψαλούν τα Εγκώμια στον Όσιο Βησσαρίωνα τον Αγαθωνίτη από χορωδία του Παραρτήματος Δυτικής Φθιώτιδος του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος «Γερμανός ο Μελωδός» στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Κοιμήσεως της Θεοτόκου Οσίου Αγάθωνος. Θα ακολουθήσει υπό του Σεβασμιωτάτου κ. Συμεών η επίσημη βράβευση του πολιού Γέροντος, Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου π. Χριστοφόρου Κολοκυθά, για την προσφορά του προς την Ιερά Μονή Αγάθωνος και δή προς τον Όσιο Βησσαρίωνα τον Αγαθωνίτη.

